
Horváth Elemér

DANTE

Stanley Kunitz Ahmatova-változata után

Még a halála után sem tért vissza
a városba mely felnevelte őt.
Távozóban vissza se pillantott.
Neki ajánlom ezt a versemet.
Éjszaka, fáklyák, végső ölelés,
az utcákon üvöltő csőcselék.
A pokolból is megátkozta volt,
s a paradicsomban sem felejtette el.
De soha soha bűnbánó darócbán,
mezítláb, égő gyertyával,
nem látta őt a szeretett Firenze,
ármányos, aljas és mindörökre haza

A SZÁMÚZÖTT

ha nem szerette volna Beatricét
a költészete lábjegyzet marad
örökös helyi pártviszály pora
a győztes él a vesztes távozik
de szerette s ez mindent megváltoztatott
igazság történelem hatalom
más perspektívába került
a város több lett mint a részei
kétszer ítélték halálra egyszer kapott
amnesziát elutasította
előbb Can Grande Veronában
aztán Guido Ravennában pártfogolták
mindkét helyen jól érezte magát
de Firenze haláláig égette csak
nem emigráns volt hanem száműzött

INFERNO

a poklot így képzelem el

beatrice a felesége lesz
remek a házasesetük
sorban jönnek a gyerekek

politikája mérsékelt
kompromisszumra hajlamos
megbízható hivatalnok
s jelentős teoretikus
hol guelf hol ghibellin
ahogyan a helyzet követeli

olaszul anekdotázik
s kizárólag latinul ír

firenze tiszteli és becsüli

TÁVOZÁS FIRENZÉBŐL

„e quindi uscimmo a rivedere le stelle”
(INF., XXXIV, 140)

nem voltak csillagok köd volt és fázva
hulló eső amikor átdobgtam
a fahídon az ér másik partjára

„ez már ausztria” hangzott fojtottan
hátam mögött ámbár senkit se láttam
persze igaz vissza se pillantottam

és földerengett bennem hogy hazátlan
lehet élni sőt hogy érkező voltam
és miközben a nyirkos ködben fáztam

a kárhozott föld elmaradt nyomomban